Introducere

Numărul din 2019 al Caietelor muzeului este dedicat proiectului *Reconstrucția în mediu virtual a Muzeului Simu și rememorarea altor victime ale demolărilor din perioada comunistă din București* realizat de Centrul Expozițional Documentar al Universității de Arhitectură și Urbanism Ion Mincu (CED UAUIM) în parteneriat cu Filiala București a Ordinului Arhitecților din România și finanțat din Timbrul arhitecturii. Acest proiect abordează problema demolărilor în două feluri: printr-o reconstrucție tridimensională a unei clădiri demolate și prin cercetarea unor mărturii ale demolărilor din București, din perioada comunistă, plecând de la patrimoniul CED UAUIM.

Încă de la începuturile sale (1916, an când sunt consemnate în revista *Arhitectura* lemnele dintr-o casă vâlceană dar și ușa de pivniță a casei boierești din str. Labirint), Muzeul Școlii de Arhitectură a adunat fragmente din clădiri demolate. Un alt fel de fragmente au fost și câteva piese din **Muzeul Simu** preluate prin transfer cu puțin timp înainte de demolarea acestuia. Acestora li s-au adăugat fragmentele strânse cu ajutorul studenților și profesorilor din IAIM în cadrul expoziției **Tradiții de locuire urbană** din 1982. Odată cu preluarea acestor fragmente de la demolările din anii 80 din zonele **Uranus** și **Moșilor,** a fost reînființat Muzeul Școlii în același an. Nici demolarea **Bisericii Enei** nu putea fi trecută cu vederea. Tot legată de tradiția Școlii care a relevat-o și a realizat și câteva mulaje, trebuie amintită și **Mânăstirea Văcărești**. Școala de Arhitectură a fost, alături de Comisia Monumentelor Istorice, printre primele instituții care au apreciat importanța istorică și artistică a ansamblului.

Ce au în comun Muzeul Simu, Cartierul Uranus, Biserica Enei, Mânăstirea Văcărești și demolările de pe Calea Moșilor ? Toate acestea sunt „membre fantomă” ale orașului București pe care acesta le „simte” și astăzi, cu ajutorul memoriei locuitorilor săi.

Proiectul își propune să prezinte aceste elemente absente din viața actuală a orașului București, dar necesare pentru înțelegerea sa. Părți diferite ale Vechiului București, realizate în diferite stiluri, în diferite perioade istorice, trecute prin vicisitudinile istoriei, prin războaie și cutremure, acestea nu au scăpat însă dorinței de rescriere a trecutului în cadrul regimului comunist. Expozițiile, conferințele, tururile ghidate, ca și reconstituirea virtuală a Muzeului Simu (realizate în cadrul proiectului de mai sus) se sprijină pe patrimoniul Centrul Expozițional Documentar al UAUIM, dar nu se reduc la acesta.

În legătură cu demolările din anii 80, au fost cercetate și proiectele pentru **sistematizarea Centrului Civic**. Primele proiecte realizate de profesori ai Institutului de Arhitectură Ion Mincu au conservat țesutul istoric al centrului orașului. Inclusiv proiectul de licență al doamnei arhitect **Anca Petrescu** face acest lucru.

În linii mari, se poate vorbi despre două valuri de demolări în perioada comunistă: începutul (anii 50-60) și apogeul (1977-1989). Muzeul Simu face parte din primul val, iar celelalte zone și clădiri amintite fac parte din al doilea. Ideea de rescriere a istoriei și de purificare a orașului le este comună.

Câteva file din povestea acestor clădiri și zone demolate vor fi prezentate în acest volum, fără pretenția de exhaustivitate, ci tocmai pentru a se sedimenta, în timp, o înțelegere mai cuprinzătoare a lor.

Mai gravă decât distrugerea (care este inevitabilă) este amintirea distorsionată a trecutului. Câteva locuri din București nu doar că au dispărut, dar par să nu fi existat vreodată. Proiectul acesta vorbește mai ales despre nevoia și posibilitatea de a evoca și de a experimenta un alt oraș: Bucureștiul Vechi, un oraș cu limitele și cu farmecul său.

muzeograf drd. Claudia Popescu